

Κόκκινα Κορίτσια

Ο θρύλος των Ακακουτσίμπα

Καζούκι Σακουράμπα

ΜΕΡΟΣ 1

Το Καλοκαίρι των Μελλοντικών Οραμάτων

Ένα καλοκαίρι, όταν η Μάνγιο Ακακουτσίμπα ήταν δέκα χρόνων, είδε έναν άνθρωπο να πετάει στον ουρανό. Η Μάνγιο ήταν η γιαγιά μου και το περιστατικό συνέβη όσο εκείνη ήταν ακόμη μια άξεστη χωριατοπούλα που δεν είχε γίνει μέλος της οικογένειας Ακακουτσίμπα, της επαρχίας Σανίν. Γι' αυτό, εξάλλου, δεν είχε επίθετο κι όλοι στο χωριό την φώναζαν με το μικρό της, Μάνγιο.

Στο πολύ μακρινό της παρελθόν, η γιαγιά μου είχε ζήσει παράξενες καταστάσεις. Η ίδια ήταν μια ψηλή, γεροδεμένη γυναίκα με μαύρα μαλλιά στο χρώμα του βρεμένου κορακιού που έφταναν ως τη μέση της –αν και σε μεγάλη ηλικία, όπως θα περίμενε κάποιος, τα μαλλιά της θα άσπριζαν σαν το χιόνι– και που μισόκλεινε πολύ τα γουρλωτά της μάτια όταν κάποιες φορές καθόταν και χάζευε τις κορυφές των βουνών που υψώνονταν πέρα μακριά στον ορίζοντα. Η όρασή της ήταν πολύ καλή, άσε που έβλεπε και πράγματα που οι άλλοι δεν έβλεπαν. Το πώς έφτασε να γίνει οραματίστρια, σαν μέλος της οικογένειας Ακακουτσίμπα, είναι κάτι που θα το δούμε αρ-

γότερα –αλλά είναι και κάτι που ήταν ολοφάνερο απ’ όταν ήταν παιδάκι και κατά καιρούς έβλεπε το μέλλον.

Κάποιες φορές, αυτό εκδηλωνόταν σαν μια πρόβλεψη, γραμμένη με σινική μελάνη σε ένα χαρτί που κρεμόταν σε κάποιο σαλόνι αναμονής διακοσμημένο με παραδοσιακό στυλ. Κάποιες άλλες, ήταν ένα πεθαμένο πρόσωπο που έμπαινε μέσα στο δωμάτιο μιλώντας και χειρονομώντας και της έλεγε για το μέλλον, κι άλλες πάλι, η ίδια μπορούσε να δει το μέλλον που εμφανιζόταν μπροστά της, αλλά δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Η Μάνγιο δεν πολυμιλούσε στους κατοίκους του χωριού για αυτά τα πράγματα. Γι’ αυτούς ήταν το «παράξενο» παιδί, πράγμα που προκαλούσε στη γιαγιά μου ανάμικτα συναισθήματα περηφάνειας και ανησυχίας επειδή δεν ήταν σαν τα άλλα παιδιά.

Το καλοκαίρι του Σόουα 28, (δηλ. το καλοκαίρι του 1953 κατά το δυτικό ημερολόγιο), η Μάνγιο ήταν μάλλον δέκα χρόνων. Και λέω μάλλον, γιατί κανείς στο χωριό δεν ήξερε την ακριβή ηλικία της, ούτε καν η ίδια η Μάνγιο. Μια μέρα, σε μιαν απομακρυσμένη περιοχή της Ιαπωνίας, την Σανίν, που με το ζόρι χώραγε ανάμεσα στα μαύρα βουνά Τσουγκόκου και στην Θάλασσα της Ιαπωνίας, εμφανίστηκε η Μάνγιο. Λες κι είχε κατακυλήσει από τα βουνά. Η Μάνγιο αυτό δεν το θυμόταν, πάντως οι ξωτάρηδες την είχαν αφήσει στο χωριό όταν ήταν περίπου τριών ετών.

«Ξωτάρηδες» είναι το όνομα που με εξέφραζε περισσότερο όταν αποφάσισα να γράψω αυτήν την ιστορία. Οι άνθρωποι της επαρχίας Σανίν –οι πρόγονοί μας, δηλαδή– για πολύ καιρό ζούσαν κρυμμένοι στα βουνά. Κάποιοι από εμάς που ζούσαν στο χωριό, αντί να τους δώσουν κανονικά ονόματα, όταν αναφερόντουσαν σε αυτούς έλεγαν

«εκείνοι» ή «αυτοί οι βουνίσιοι άνθρωποι». Τα τελευταία χρόνια, οι λογογράφοι τους έχουν δώσει δικά τους ονόματα, όπως «Σάνκα», «Νομπούσε», και «Σαγκάι» αλλά αυτά τα ονόματα –τουλάχιστον στο χωριό του Μπενιμιντόρι, δυτικά του νομού Τοτόρι, εκεί που μένουμε– ποτέ δεν χρησιμοποιήθηκαν.

Ποιός ξέρει πόσα χρόνια, μπορεί και εκατοντάδες –μπα, πολλά, πολλά περισσότερα– να κρύβονταν αυτοί οι άνθρωποι στα βουνά, με τον αγέρα να μαστίζει τα μακριά και κατάμαυρα μαλλιά τους και με το πρόσωπό τους να μοιάζει με κατεργασμένο δέρμα. Άνθρωποι που δεν έμεναν ποτέ σε ένα μέρος, που ζούσαν ελεύθεροι στα βουνά, τότε εδώ και τότε εκεί ανάλογα με τις εποχές. Δεν υπήρχαν φορολογίες, δεν υπήρχε ούτε καν κράτος, άρα έπρεπε ο καθένας να φροντίζει τον εαυτό του.

Κανείς στο Μπενιμιντόρι ή στα απομακρυσμένα χωριά Ιζούμο και Τοτόρι, δεν έχουν δει ούτε ένα ίχνος τους, ίσως και, τα τελευταία πενήντα χρόνια, οπότε δεν γνωρίζω αν ακόμα ζουν στα βουνά Τσουγκόκου. Εν πάση περιπτώσει, η Μάνγιο κατέβηκε στο Μπενιμιντόρι πριν από εξήντα πέντε χρόνια περίπου και έμεινε μαζί με τους ενήλικες της φυλής, την τελευταία γενιά των ξωτάρηδων που ήρθαν για να μείνουν στο χωριό. Για κάποιον δικό τους λόγο, οι ξωτάρηδες την άφησαν μόνη της έξω από τα σπίτια κι όταν ξαναγύρισαν στα βουνά δεν την πήραν μαζί τους.

Βέβαια, τώρα που κάθομαι και σκέφτομαι, οι περισσότεροι από αυτούς που θυμάμαι έχουν πεθάνει –δεν γνωρίζω πολλές λεπτομέρειες– αλλά τα τελευταία διακόσια και πάνω χρόνια, όταν τα εργατικά χέρια έλειπαν από το χωριό, οι ξωτάρηδες σαν ένας μαύρος άνεμος έρχονταν να συνδράμουν. Στα σημαντικά γεγονότα της ζωής

—αγρυπνίες και γάμους, εορτές, τελετές ενηλικίωσης, μα πάνω από όλα στις κηδείες— φαίνονταν απαραίτητοι.

Όταν κάποιος νέος άνθρωπος αυτοκτονούσε, οι χωρικοί έκαιγαν ένα δεμάτι γρασίδι τοκόνεν, το οποίο έβγαζε έναν πορφυρό καπνό. Το έβλεπαν οι ξωτάρηδες και κατέβαιναν μέσα στη νύχτα για να κάνουν τις προετοιμασίες της κηδείας. Έκοβαν ξύλα για να φτιάξουν ένα κασόνι και το χάραμα έσπαζαν με κρότο τα πόδια του κοκκαλιασμένου πεθαμένου, προκειμένου να τον παραχώσουν μέσα στο κουτί. Μόλις η αποστολή τους είχε φτάσει στο τέλος, έπαιρναν το κασόνι το οποίο και πετούσαν σε κάποιο βαθύ φαράγγι στα βουνά, ενώ παράλληλα του έψελναν κάτι σαν ξόρκι. Όταν έρχονταν οι ξωτάρηδες, οι χωρικοί το μόνο που έκαναν ήταν να περιμένουν να εξαφανιστούν στα βουνά τους, μαζί με τον καινούργιο πεθαμένο. Ούτε καν ο αρχιερέας του ναού δεν μπορούσε να επέμβει σ' αυτή τη διαδικασία.

Αυτό ακριβώς είχε συμβεί και πριν από, περίπου εξήντα πέντε χρόνια: Όταν κάποιος νέος πέθανε στο χωριό, κατέβηκαν οι ξωτάρηδες για να τον αναλάβουν και άφησαν την Μάνγιο. Ακόμα και τώρα δεν είμαι απολύτως σίγουρη αν το να σπάσουν τα πόδια και να παραχώσουν το κορμί μέσα στο κασόνι ήταν μια υπολογισμένη κίνηση, μπας κι αυτό μεταμορφωθεί και την κοπανήσει, ή αν το τέλεια τετραγωνισμένο κουτί έκρυβε κάποιο αποκρυφιστικό νόημα. Λέω να αφήσουμε αυτό το ερώτημα στους λαογράφους. Είτε έτσι είτε αλλιώς, αφού «αυτοί» έφυγαν με τον νεκρό μέσα στο κουτί, ένα μοναχούλι κορίτσι —μελαχρινό, γεροδεμένο, με μακριά μαύρα μαλλιά, ίδιο με τους ξωτάρηδες— είχε μείνει πίσω τους, καθισμένο στο χώμα, μια κούκλα που ακουμπούσε στο πλαινό ενός πηγαδιού με τον κουβά να είναι ανεβασμένος και να κρύ-

βεται μέσα στις κληματσίδες του ροζακί σταφυλιού έξω από την πόρτα κάποιου χωρικού.

«Θαρρώ πως με λησμόνησαν», έλεγε η Γιαγιά αναστενάζοντας πριν από περίπου εξήντα πέντε χρόνια, δηλαδή λίγο πριν πεθάνει.

«Δεν γίνεται έτσι απλά να σε ξέχασαν και να σε άφησαν πίσω».

«Τότε θα με φάει η έννοια γιατί με αφήσαν εδώ πέρα».

Κανείς δεν ήξερε τότε την απάντηση, κανείς δεν την ξέρει και τώρα. Και κάπως έτσι η μικρή Μάνγιο βρέθηκε να μεγαλώνει μαζί με τα άλλα χωριατόπαιδα του Μπενιμιντόρι.

Το νεαρό ζευγάρι τρία σπίτια πιο κάτω από το σπίτι με το πηγάδι, ανέλαβε να μεγαλώσει την Μάνγιο. Το κορίτσι ήταν λίγο αλλόκοτο, να λέμε ότι δεν μας έμοιαζε καθόλου, όμως, παρόλα αυτά, φρόντισαν να τη μεγαλώσουν σαν τα άλλα παιδάκια.

Οι κάτοικοι της επαρχίας Σανίν, είχαμε όλοι τα ίδια χαρακτηριστικά: Ανοιχτόχρωμοι, λεπτοκαμωμένοι και με λεπτή μέση. Με σχιστά μάτια και οβάλ πρόσωπα, το ύφος μας είχε κάτι το αυτοκρατορικό για να το πω ευγενικά ή αν προτιμούσα να το πω λιγότερο ευγενικά, μοιάζαμε λίγο με άγουρα νεροκολόκυθα. Σύμφωνα με μια θεωρία, τα μεμονωμένα άτομα σε αυτήν την περιοχή ήρθαν από την χερσόνησο της Κορέας την προϊστορική περίοδο της Γιαγιάς και έμαθαν στους Ιάπωνες την τέχνη της σιδηρουργίας –κι ίσως γι' αυτό να μοιάζαμε έτσι.

Αντιθέτως, οι ξωτάρηδες που εγκατέλειψαν την Μάνγιο και εξαφανίστηκαν στα βουνά ήταν μαυριδεροί και βαριοκόκκαλοι. Η Μάνγιο έμοιαζε παράταιρη και στο χωριό και στην πόλη, αλλά το νεαρό ζευγάρι την ανέλαβε

και της φερόταν πότε αυστηρά και πότε με στοργή. Την έστειλαν και σχολείο αλλά, για κάποιον λόγο, η Μάνγιο δεν τα έπαιρνε καθόλου τα γράμματα. «Δεν μπορώ να διαβάσω», «Δεν μπορώ να γράψω», έλεγε συνέχεια και το σχολείο τής ήταν παντελώς άχρηστο.

Έκανε όμως, πού και πού, προβλέψεις. Εκείνη την εποχή, το Τρίτο Σώμα της Εφεδρικής Εθνικής Αστυνομίας (αργότερα έγινε γνωστό σαν Δυνάμεις Εθνικής Ασφάλειας), το οποίο δημιούργησε ο Μακάρθουρ μετά τον πόλεμο, είχε την έδρα του στο Ιζούμο, στον νομό του Σιμάνε και κάθε μέλος κρατούσε μια καραμπίνα που ήταν δανεική από τον αμερικανικό στρατό. Ο στρατός αποτελούνταν κυρίως από νέα παιδιά της ίδιας γενιάς, ντόπια ή και από άλλες επαρχίες. Η καραμπίνα, ένα μυστηριώδες όπλο που ξερνούσε φωτιά, ήταν φυσικό να τρομάζει τους χωρικούς. Ακόμα και τώρα, η στενομουαλιά της περιόδου Ιντό (1603-1868) εξακολουθεί να βασιλεύει στους χωρικούς. Όταν κάποιος παρανομεί, οι κάτοικοι μαζεύονται στο σπίτι του αρχηγού του χωριού, χρησιμοποιούν λόγχες και δίκτυα για να πιάσουν τον εγκληματία και όταν τον πιάσουν τον παραδίδουν στις αρχές.

Όταν τα νέα παιδιά με τις χακί στολές τους και τις καραμπίνες σφιχτά πάνω τους, μπήκαν να παρελάσουν μέσα στην πόλη, η μικρή και μαυριδερή Μάνγιο έδειξε ένα από αυτά και είπε, «Θα κάνεις μπουμ».

Εκείνη την ώρα το νεαρό ζευγάρι δεν είπε τίποτα, αλλά όταν αργά τη νύχτα έμαθαν ότι ένας στρατιώτης των Δυνάμεων Εθνικής Ασφάλειας πέθανε γιατί μπλόκαρε η καραμπίνα του κι έσκασε, κούνησαν το κεφάλι τους. Το μόνο που τους είπε η Μάνγιο όταν την ρώτησαν για το συγκεκριμένο θέμα ήταν, «Θα κάνεις μπουμ. Το είχα δει». Μια παιδική κουβέντα ήταν και το νεαρό ζευ-

γάρι αποφάσισε να μην την πάρει στα σοβαρά και να μην δώσει συνέχεια, αλλά έλα που η Μάνγιο κατά καιρούς με κάποιον τρόπο μπορούσε να προβλέψει το μέλλον. Ίσως κι αυτός, τελικά, να ήταν κι ο λόγος που οι ξωτάρηδες την άφησαν εκείνο το πρωινό δίπλα στο πηγάδι.

Πότε-πότε, λοιπόν, η Μάνγιο προέβλεπε το μέλλον, και μάλιστα αυτό συνέβαινε πιο συχνά όταν εκείνη βρισκόταν σε κάποιο ύψωμα. Είχε προβλέψει τη φωτεινή εκπυρσοκρότηση της καραμπίνας του νεκρού φαντάρου, όταν ο σύζυγος του νεαρού ζευγαριού την είχε στους ώμους του και πήγαιναν περίπατο. Επίσης, όποτε ανέβαιναν στο βουνό ή στην κορυφή του λόφου που βρισκόταν μια πλούσια γειτονιά, η Τακάμι, το μέλλον περνούσε μπροστά από τα μάτια της. Άνθρωποι πέθαιναν, γεννιόνταν, πάθαιναν σοβαρά ατυχήματα. Η μικρή Μάνγιο, απλά, τα έβλεπε να συμβαίνουν. Εξάλλου, ένα παιδάκι ήταν, και κρίνοντας από την αντίδραση του νεαρού ζευγαριού στον θάνατο του φαντάρου, σκέφτηκε πως θα ήταν καλύτερο να μην πολυμιλάει για τα οράματά της. Κι έτσι για τα περισσότερα που έβλεπε η Μάνγιο, δεν έβγαζε κουβέντα. Άσε που, συχνά-πυκνά, δεν μπορούσε και να εξηγήσει αυτά που έβλεπε.

Το καλοκαίρι που η Μάνγιο έκλεινε τα δέκα είδε, για πρώτη φορά, έναν άνθρωπο να πετάει στον ουρανό.

Δεν ήταν νέος. Ή μάλλον, αν κι έδειχνε νέος, η Μάνγιο αργότερα σκέφτηκε ότι μάλλον ήταν μεσήλικας. Έτσι κι αλλιώς, όμως, τι διαφορά έχει για ένα δεκάχρονο παιδί κάποιος που είναι είκοσι χρόνων και κάποιος που είναι σαράντα, αφού μεγάλοι είναι και οι δυο. Αυτός ήταν ένας ενήλικος και μάλιστα λυπημένος. Αυτή ήταν η μοναδική σκέψη που έκανε η Μάνγιο. Τα ρούχα του είχαν το χρώμα που έχουν τα ξερά φύλλα. Μικροκαμωμένος, με

ένα μόνο αμυγδαλωτό μάτι στο επίπεδο και χλομό πρόσωπό του, χαρακτηριστικό της επαρχίας. Κι αυτό το μοναδικό μάτι, το αριστερό συγκεκριμένα, ήταν ορθάνοιχτο, ενώ το δεξί παρέμενε θεόκλειστο και λες κι είχε ενσωματωθεί μέσα στην απαλή του επιδερμίδα.

Ο άνδρας κουνιόταν αργά στο ροδακινένιο χρώμα του δειλινού.

Άνοιξε το στόμα του και κάτι ψιθύρισε.

Ένα φάντασμα, σκέφτηκε η Μάνγιο. Αν και πήγαινε σχολείο, εξακολούθουσε να είναι αγράμματη. Δυσκολευόταν να κάνει φίλους, δεν συμμετείχε καθόλου μέσα στην τάξη, γενικά ήταν σαν τη μύγα μες στο γάλα. Ο άνεμος έπαιζε με τα μακριά κορακίσια της μαλλιά που της έφταναν μέχρι τη μέση, όσο εκείνη βιάδιζε ζωηρά προς το χωριό. Είχε κόψει δρόμο και θα έφτανε στον μισό χρόνο στον λόφο του Τακάμι, όταν ξαφνικά εμφανίστηκε μπροστά της εκείνος ο άνδρας.

Πετούσε στον αέρα κι όλο και κατέβαινε –λες κι έπεφτε από τον ουρανό– με τα χέρια του απλωμένα και με το βλέμμα του καρφωμένο στην Μάνγιο. Με φόντο τον ουρανό, ο άνδρας στάθηκε για λίγο και μετά χάθηκε, τον ρούφηξε το σκοτάδι. Η Μάνγιο ένιωσε τόσο μεγάλη επιθυμία να του φωνάξει να μείνει, αλλά έκλεισε με το χέρι της το στόμα της. Ήξερε ότι αυτό ήταν το μέλλον. Δεν ήξερε τι ακριβώς σήμαινε, αλλά ο μονόφθαλμος άνδρας θα πετούσε. Ένιωθε ότι αυτό θα συνέβαινε κάποια μέρα. Εκείνο το βράδυ, όταν είδε τον ιπτάμενο μονόφθαλμο, η Μάνγιο συνειδητοποίησε κάποια πράγματα για την ίδια, όπως ότι προβλέπει το μέλλον, ότι είναι μάντισσα, μέντιουμ, φρικιό.

Κάπως περίεργη η πρώτη αγάπη της Μάνγιο. Ήρθε το φθινόπωρο, μετά ο χειμώνας και τέλος η άνοιξη, κι η Μάνγιο εξακολούθουσε να σκέφτεται τον άνδρα φάντα-

σμα. Τον ονόμασε «Ένα Μάτι». Όταν βράδιαζε, σκαρφάλωνε στον λόφο του Τακάμι κι αναρωτιόταν αν θα έβλεπε και κάτι ακόμα από το μέλλον και κάρφωνε το βλέμμα της πέρα μακριά. Αλλά εκείνο το φάντασμα δεν εμφανίστηκε ξανά στην Μάνγιο. Ο «Ένα Μάτι» έζησε μέσα στην καρδιά της Μάνγιο δέκα ολόκληρα χρόνια πριν εμφανιστεί μπροστά της σαν ένας άνδρας με σάρκα και οστά.

Και θα έκανε πολύ καιρό να «ξαναπετάξει», έτσι όπως τον είχε δει τότε η Μάνγιο.

Τότε, υπήρχαν δύο μεγάλα συγκροτήματα σπιτιών στο Μπενιμιντόρι, στον, νομό Τοτόρι. Οι κάτοικοι τα αποκαλούσαν, «το ψηλό κόκκινο» και «το χαμηλό μαύρο». Στο «ψηλό κόκκινο» –στο οποίο έμενε η παλιά και καταξιωμένη οικογένεια Ακακουσίμπα– διαδραματίζεται αυτή η ιστορία. Εκεί πήγε η γιαγιά μου να παντρευτεί και, τέλος, εκεί γεννήθηκα και μεγάλωσα εγώ.

Η οικογένεια Ακακουσίμπα ζούσε στους πρόποδες του βουνού Τσουγκόκου από τόσο παλιά, που ακόμα και μέλη της οικογένειας δεν μπορούσαν να θυμηθούν το πότε. Το χωριό του Μπενιμιντόρι δημιουργήθηκε γιατί ο πρώτος πρόγονος της οικογένειας είχε τεμαχίσει το βουνό για να χτίσει εκεί ένα χαλυβουργείο τατάρα, κι ο γύρω καταυλισμός το είχε κάνει ν' ανθίσει. Ή, τουλάχιστον, έτσι μου είπαν. Οι πρόγονοι των Ακακουσίμπα διέσχισαν τον ωκεανό από την χερσόνησο της Κορέας κι έφθασαν σε μια παραθαλάσσια περιοχή. Τη διέσχισαν και πήγαν από το πάνω μέρος του ποταμού Χίνο, όπου και μπόρεσαν να εξορύξουν υψηλής ποιότητας σιδηρομετάλλευμα, εγκαταστάθηκαν εκεί και γνώρισαν μεγάλη ευημερία με την τεχνολογία παραγωγής σιδήρου.

Όπως στην αρχαία κορεάτικη γλώσσα υπάρχει όρος για την «επιπλέον θέρμανση», έτσι και στα αρχαία Σανσκρι-

τικά υπάρχει ο αντίστοιχος όρος που λέγεται τατάρα. Πολύ καιρό πριν, τόσο που κανείς δεν μπορεί να θυμηθεί, αυτή η τεχνολογία παραγωγής σιδήρου μεταφερόταν λίγο-λίγο από την Ινδία, μέσω της Τζιανγκνάν στην Κίνα, νότια της χερσονήσου της Κορέας, κι από εκεί στο Ιαπωνικό Αρχιπέλαγος. Με την παλιά τεχνική (δύο φυσούνες κι ένα πρωτόγονο κλίβανο), η οικογένεια Ακακουσίμπα πορεύτηκε μέχρι πολύ πρόσφατα, αλλά μετά η τεχνική παραγωγής χάλυβα άρχισε να φτάνει με τα λεγόμενα Μαύρα Πλοία, τα πρώτα αμερικανικά πλοία. Η παραγωγή χάλυβα ήταν απόλυτα συνδεδεμένη με τον πόλεμο. Οι τεχνικές ανέδειξαν την Ιαπωνία σε στρατιωτικό καθεστώς και η χώρα είδε όλο και περισσότερα μεγάλα εργοστάσια να ξεφυτρώνουν με ψηλές και μαύρες υψικαμίνους –γερμανικής κατασκευής– που ο γκριζος τους καπνός χανόταν στα βάθη του ουρανού. Το ίδιο συνέβη και στα Χαλυβουργεία Γιαβάτα, στην Καϊούσου, στο μεγάλο και σύγχρονο χυτήριο σιδήρου της περιόδου Μείτζι, ακόμα πιο πρόσφατα στην Επιχείρηση Χάλυβα Καβασάκι στο Κόμπε, και τέλος με την εκσυγχρονισμένη ιδιωτική πρωτοβουλία, τα Χαλυβουργεία Ακακουσίμπα: Το «ψηλό κόκκινο» του χωριού, από το οποίο ευεργετήθηκε όλη η περιοχή.

Σύμφωνα με αυτούς που θυμούνται εκείνη την περίοδο, η Χαλυβουργεία Ακακουσίμπα, άνθισε μετά τον πόλεμο. Οι υψικάμινοι –μαύροι ουρανοξύστες– συμβόλιζαν τη μοντέρνα εποχή. Σαν δράκοι που ξερονούσαν φωτιές έμοιαζαν, όταν αδιαπέραστα σύννεφα καπνού έβγαιναν από τα αμέτρητα φουγάρα τους και έβαφαν τα σύννεφα μονίμως γκριζα, το βασικό χαρακτηριστικό της επαρχίας του Σανίν. Κόκκινες σπίθες πετιόντουσαν ασταμάτητα από τις υψικαμίνους, το βουητό των μηχανών αντηχούσε παντού, το θεριό ούρλιαζε, κι οι άλιμες

φλόγες αποτυπώνονταν στα πρόσωπα των εργατών που ήταν καλυμμένα με πετρέλαιο και ιδρώτα. Καμμία σχέση η πόλη του τότε με την πόλη του τώρα. Αυτό που βλέπω τώρα είναι ένα μαύρο αποκαϊδι μιας πόλης που με το πέρασμα του χρόνου έπαψε να φλέγεται, μια πόλη γεμάτη σκουριά, μια πόλη-ερείπιο.

Για τους νέους ανθρώπους του τότε, η επαρχία του Σανίν μετά τον πόλεμο, και συγκεκριμένα η Χαλυβουργεία Ακακουτσίμπα όταν γκρέμισαν τις παλιές φυσούνες τατάρα και στη θέση τους έχτισαν υφικαμίνοους, ήταν ένας από τους καλύτερους εργασιακούς τόπους.

Εκείνον τον καιρό, οι άνθρωποι που δούλευαν στα χαλυβουργεία έπαιρναν έναν αξιοπρεπή μισθό και απολάμβαναν τον ελεύθερο χρόνο τους. Πολλοί νέοι άνθρωποι έρχονταν κάθε άνοιξη, όταν ήταν η εποχή να προσλάβουν καινούργιους εργάτες για τα χαλυβουργεία, μασουλώντας ρυζογκοφρέτες για να πάρουν κιλά, γιατί υπήρχε όριο βάρους. «Η άνοιξη είναι η εποχή της ρυζογκοφρέτας», έλεγαν συνέχεια. Οι εργάτες φορούσαν φόρμες στο χρώμα των καινούργιων φύλλων της άνοιξης και τους διέθεταν καταλύματα πλήρως εξοπλισμένα και με κήπο πίσω. Ο σύζυγος του νεαρού ζευγαριού δούλευε στα χυτήρια σιδήρου, ενώ η σύζυγος φρόντιζε το σπίτι, και στα ρεπό το ζευγάρι έβγαινε έξω για φαγητό ή για σινεμά. Για έναν άνθρωπο στη μεταπολεμική Ιαπωνία, αυτή η ζωή ήταν αρκετά ικανοποιητική.

Ένα τέτοιο ζευγάρι ήταν που πήρε και ανάθρεψε τη μικρή Μάνγιο.

Το κατάλυμα που έμεναν ήταν στριμωγμένο ανάμεσα σε άλλα, λες και μια μεγάλη σκάλα είχε χτιστεί –από το πουθενά– στους πρόποδες του βουνού. Ακριβώς στη μέση, βρισκόταν ο κεντρικός δρόμος, που έφτανε μέχρι την κο-

ρουφή του βουνού. Δεκαπέντε καταλύματα ήταν χτισμένα στη δεξιά πλαγιά και είκοσι πέντε στην αριστερή. Κι ήταν χτισμένα με κάποια συγκεκριμένη σειρά, δηλαδή οι άνθρωποι που έμεναν στα πιο χαμηλά σπίτια ήταν και πιο χαμηλού κοινωνικού επιπέδου. Μολονότι δούλευαν στην ίδια επιχείρηση, σ' αυτούς από την γύρω επαρχία είχαν δοθεί σπίτια που βρίσκονταν ψηλότερα, ενώ εκείνοι που έρχονταν από οπουδήποτε αλλού, τους δίνονταν τα πιο χαμηλά σπίτια. Ακόμα πιο πάνω, ήταν τα πιο μεγάλα σπίτια όπου έμεναν εκείνοι που διεύθυναν τα χυτήρια σιδήρου, οι λεγόμενοι υπάλληλοι γραφείου. Και ακόμα πιο πάνω, στην κορυφή του κεντρικού δρόμου, βρισκόταν το μεγάλο και λαμπερό κόκκινο αρχοντικό της οικογένειας Ακακουτσιμπα, που βρισκόταν εκεί από αμνημονεύτων χρόνων.

Το αρχοντικό ήταν τεράστιο κι είχε μian ελαφριά κλίση, λες και προσπαθούσε να κρυφτεί ανάμεσα στα δέντρα και στα βουνά. λες και το χέρι ενός γίγαντα το έσπρωχνε προς τα πίσω. Κατακόκκινα πλακάκια αντανakλούσαν το χρώμα τους πάνω στη στέγη που στερεωνόταν σε καφέ δοκάρια. Το καλοκαίρι, από τον λόφο η Μάνγιο με το διαπεραστικό της βλέμμα, έβλεπε εντελώς ξεκάθαρα την θάλασσα της Ιαπωνίας και τα κοπάδια από λυθρίνια που κολυμπούσαν και δεν έδειχνε καθόλου να την ενοχλούν οι συρόμενες πόρτες του μεγάλου καθιστικού των Ακακουτσιμπα που ήταν φτιαγμένες από χαρτί φουσίμα. Το κόκκινο σπίτι των Ακακουτσιμπα δικαιολογούσε σε κάθε περίπτωση το όνομά του καθώς, από την αρχή είχε χαρακτηριστεί, το «ψηλό κόκκινο». Με τα σκουροκόκκινα φύλλα από τις σφενδάμους να ακουμπούν πάνω του, στεκόταν μεγαλόπρεπο κι επιβλητικό στην κορυφή του λόφου.

Στους πρόποδες του βρισκόταν όλος ο υπόλοιπος κόσμος κι όσο πιο ψηλά ανέβαινες στην κορυφή Τακάμι,

τόσο πιο κοντά στα ουράνια πλησίαζες. Μαύρος καπνός και πετρέλαιο, σαν μια χοντρή κουβέρτα, σκέπαζαν τον κοσμάκη που ζούσε στα χαμηλά και που δεν μπορούσε να απλώσει ούτε τη μπουγάδα του πίσω στην αυλή για να στεγνώσει. Ο ουρανός, όμως, στο Τακάμι, ήταν πάντα καθαρός. Ο επουράνιος κόσμος, οι κόκκινες πύλες του παραδείσου. Έτσι έβλεπαν οι χωρικοί, από τα χαμηλά, το σπίτι των Ακακουσίμπα.

Οι άνθρωποι που ανήκαν σε δευτερεύοντες κλάδους της οικογένειας Ακακουσίμπα είχαν χτίσει μικρά –αλλά βεβαίως κόκκινα– σπίτια, στη μέση της διαδρομής προς το Τακάμι, αλλά δεν είχαν συχνά την ευκαιρία να βλέπουν τα μέλη της κύριας οικογένειας. Μία στο τόσο, κάποιος από το αρχοντικό με ένα μεγάλο μαύρο αυτοκίνητο κατηφόριζε με ιλιγγιώδη ταχύτητα τον κεντρικό δρόμο. Τα τζάμια του ήταν μαύρα και δεν φαινόταν τίποτα μέσα. Ακόμα κι η οξύτατη όραση της Μάνγιο δυσκολευόταν να διακρίνει τα πρόσωπα της οικογένειας Ακακουσίμπα που ήταν κρυμμένα μέσα στο αυτοκίνητο, κι έτσι η οικογένεια παρέμενε ένα μυστήριο.

Εκείνον τον καιρό αυτά μόνο ήξερε η Μάνγιο για το «κόκκινο ψηλό». Κοιτούσε τα σπίτια-καταλύματα που ήταν χτισμένα σαν μια μεγάλη σκάλα και πίστευε ότι όλος ο κόσμος αποτελούνταν από σκαλοπάτια.

Κι εφόσον εκείνη ζούσε σε ένα σπίτι που βρισκόταν πιο κάτω κι από τα πιο κάτω σκαλοπάτια κι ήταν πάντα μέσα στον καπνό, έκανε περισσότερο παρέα με το «μαύρο χαμηλό», και συγκεκριμένα με την οικογένεια Κουρομπίσι, παρά με την οικογένεια Ακακουσίμπα που ήταν στα ψηλά.

Οι Κουρομπίσι δεν ήταν κάποια παλιά οικογένεια ή κάτι παρόμοιο. Ήταν φτωχοί карабоμαραγκοί που έχαιραν

μεγάλης εκτίμησης στο γειτονικό λιμάνι του Νισίκι, στη σφηνωμένη, ανάμεσα στην Οροσειρά Τσουγκόκου και στη Θάλασσα της Ιαπωνίας, επαρχία του Σανίν. Πριν τον πόλεμο, τα παιδιά των Κουρομπίσι είχαν, από ό,τι φαίνεται, βρεθεί στην ίδια άθλια κατάσταση με τους χωρικούς, να τρέχουν ξυπόλητα και να φοράνε κάθε μέρα τα ίδια ρούχα.

Όμως η ναυπηγική άνθισε, με την αλλαγή της Ιαπωνίας σε милитарιστικό καθεστώς, και πριν το καταλάβουν, μετά τον πόλεμο, οι Κουρομπίσι εξελίχθηκαν στους πρώτους νεόπλουτους. Έχτισαν ένα αρχοντικό, τεράστιο σαν βουδιστικό ναό με θέα τη θάλασσα και στα χρώματα του μαύρου και του χρυσού, για να ταιριάζει με το όνομά τους κι έντυναν την κόρη τους με πανέμορφα κιμονό. Αυτή είχε, πάνω κάτω, την ίδια ηλικία με την Μάνγιο και την έλεγαν Μιντόρι.

Η Μιντόρι δεν ήταν όμορφη, είχε πεταχτά μάτια σε ένα ουδέτερο πρόσωπο, άσε που ήταν και πολύ ζηλιάρα. Ντυμένη με τα κυριακάτικά της –το φουρισόντε κιμονό της, το χρυσόμαυρο και ολομέταξο κιμονό της– έκανε βόλτες στο γεμάτο καπνιά Μπενιμιντόρι ενώ τα μακριά της μανίκια έπαιζαν με τον άνεμο.

Οι οικογένειες των ανδρών που δούλευαν σαν ναυπηγοί στο «μαύρο χαμηλό» κι οι οικογένειες των εργατών που δούλευαν στα χυτήρια σιδήρου στο «ψηλό κόκκινο», δεν τα πήγαιναν καλά. Οι κόκκινοι κοιτούσαν υποτιμητικά τους μαύρους και τους θεωρούσαν πιόνια του χρήματος και οι μαύροι παραπονιόντουσαν ότι ο πηχτός καπνός από τα χυτήρια σιδήρου ήταν μολυσμένος και βρομούσε. Αν κι αυτοί οι άνθρωποι ζούσαν παρόμοιες ζωές, δεν έχαναν την ευκαιρία κάθε φορά που βρίσκονταν σε κάποιο μπαρ για ένα ποτό ή στα πάρκα με τα παιδιά τους, να πιάνονται στα χέρια και να γίνεται πραγματικό

μακελειό. Η όλη ιστορία είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθεί μεταξύ τους μια αόρατη γραμμή στην μεταπολεμική επαρχία του Σανίν, ανάμεσα στο κόκκινο και στο μαύρο, στη θάλασσα και στο βουνό.

Επόμενο ήταν η έχθρα των γονιών να επηρεάσει αρνητικά και τα παιδιά τους. Τα κόκκινα παιδιά πουλούσαν νταηλίκι στα μαύρα παιδιά. Τα μαύρα παιδιά, με γουρλωμένα μάτια, κοιτούσαν την Μιντόρι Κουρομπίσι, ντυμένη με το χρυσόμαυρο φουριζόντε κιμονό της και με πολλά χρυσοστολισμένα τσιμπιδάκια στα μαλλιά της, ανεβασμένη σαν πριγκίπισσα πάνω σε ένα βάθρο να προσπαθεί να τα γλυτώσει από τα κόκκινα παιδιά. Τα κόκκινα παιδιά την φώναζαν, «η Μιντόρι η Χρυσόφαρο», πράγμα που ήταν απόλυτα κατανοητό, έστω κι αν αυτό έβγαине μέσα από τη σκληρή ματιά των παιδιών.

Μολονότι δεν μπορούσε να διαβάσει, η Μάνγιο πήγαινε σχολείο χωρίς να καταλαβαίνει τα περισσότερα από αυτά που της δίδασκαν. Όμως, δεν σήμαινε ότι η Γιαγιά ήταν χαζή. Στην πραγματικότητα, ήταν έξυπνη αλλά δεν τα πήγαινε καλά με τα μαθηματικά. Το μυαλό της δούλευε διαφορετικά από οποιουδήποτε άλλου –κι έτσι δεν έμπαινε σε καμιά από τις δυο ομάδες των παιδιών. Με τον μοναδικό τρόπο που μόνο τα παιδιά έχουν, η Χρυσόφαρο έκρινε ότι αυτή η Μάνγιο είναι πολύ παρακατιανή και στη διαδρομή από το σπίτι στο σχολείο, συχνά-πυκνά έλεγε ψέματα στο υπηρετικό προσωπικό προκειμένου να μείνει πίσω για να πετάξει πέτρες στην Μάνγιο και να της τραβήξει τα μαλλιά.

«Είσαι αδέσποτη!» Η Χρυσόφαρο επαναλάμβανε το ίδιο πράγμα ξανά και ξανά στην Μάνγιο στη διαδρομή από το σπίτι στο σχολείο. Ήταν, παραδόξως, πολύ επίμονη. «Αδέσποτη γάτα! Αδέσποτη γάτα! Το δέρμα σου

είναι μαύρο! Όλο! Και τα μαλλιά σου, κι αυτά είναι μαύρα. Ε;» Η Χρυσόψαρο γύριζε το κεφάλι της κι οι υπηρέτριές της βιάζονταν να συμφωνήσουν μαζί της κουτώντας ταυτόχρονα τα κεφάλια τους.

Η Χρυσόψαρο είχε ενθουσιαστεί: «Είσαι φτωχιά!»

Όταν η Μάνγιο δεν αντιδρούσε, εκείνη χτυπούσε τα πόδια της εκνευρισμένη και συνέχιζε να το επαναλαμβάνει.

Κάποια στιγμή έφθαναν στην αόρατη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο κόκκινο και στο μαύρο. Η Μάνγιο ήξερε ότι δεν θα μπορούσαν να την κυνηγήσουν από εκεί και πέρα, οπότε έκανε υπομονή μέχρι εκείνο το σημείο και μετά συνέχιζε μέχρι το σπίτι της κάθε μέρα, χωρίς όμως, όταν έφτανε, να λέει κουβέντα για όσα έγιναν.

Όταν η Μάνγιο έγινε δέκα χρόνων, συνέβησαν τρία γεγονότα που θα ήθελα να τα μοιραστώ μαζί σας.

Το πρώτο ήταν ότι η Μάνγιο είδε τον Μονόφθαλμο, τον ιπτάμενο άνδρα.

Το δεύτερο είναι ένα μικρό πράγμα που σχετίζεται με την Χρυσόψαρο, επίσης γνωστή και σαν Μιντόρι Κουρομπίσι.

Ο δρόμος από το σπίτι μέχρι το δημοτικό εξακολουθούσε να είναι ένα βάσανο κι η Μάνγιο είχε φτάσει στο σημείο να σιχαίνεται την Χρυσόψαρο, κι έτσι όταν έπρεπε να πάει στην πόλη για κάποιο θέλημα απέφευγε τη βιομηχανική περιοχή που από εκεί πήγαινες και για το λιμάνι του Νισίκι, γιατί μπορεί να έπεφτε πάνω στην Χρυσόψαρο που περπατούσε σαν γύφτικο σκεπάρι περιτριγυρισμένη από τους υπηρέτες της. Κατηφόριζε και χωνόταν μέσα στα στενοσόκακα, με τη θάλασσα να στέλνει το άρωμά της, κι εκείνη να προχωράει σπρώχνοντας παραπετάσματα από φύκια κόμπου, τα αποξηραμένα χοντρά φύκια.

Εκείνον τον χειμώνα, ο νοτερός άνεμος ερχόταν από τη

Θάλασσα της Ιαπωνίας κι η Μάνγιο είχε πάει ν' αγοράσει τρεις σαρδέλες και λίγα φύκια γουακάμε για σαλάτα, για τη σούπα μίσο, την πιο γνωστή σούπα της Ιαπωνίας. Κι εκεί που δεν το περίμενε, έπεσε πάνω στην Χρυσόφαρο που βρισκόταν σε ένα μικρό πάρκο, σε μια γωνία του προβλήτα και κοιτούσε τον γκριζο ωκεανό με το χιόνι να χορεύει στον αέρα και μετά να διαλύεται αθόρυβα.

Η Χρυσόφαρο φορούσε ένα χειμωνιάτικο, αμάνικο τσαντσάνκο, το γιαπωνέζικο γιλέκο της, πάνω από το μαύρο κιμονό της και χάζευε χωρίς να βλέπει τη θάλασσα, χωρίς τη μόνιμη κουστωδία της από βρόμικα αγόρια που της έκαναν τους υπηρέτες. Η Μάνγιο προσπάθησε να κρυφτεί, μα γλίστρησε κι έπεσε, με αποτέλεσμα να βρεθεί με τα μούτρα μέσα σε ένα σκάμμα γεμάτο άμμο. Η Χρυσόφαρο γύρισε το κεφάλι με το θόρυβο. Ξαφνιασμένη που είδε την Μάνγιο και πήγε να την χλευάσει, ως συνήθως, αλλά αμέσως έκλεισε το στόμα της και δάκρυα άρχισαν να κυλούν από το πρόσωπό της.

Η Χρυσόφαρο έκλαιγε. Αυτό το τόσο στριφνό άτομο με το ακριβό κιμονό έκλαιγε, κι η Μάνγιο έμεινε να την κοιτάζει με ανοιχτό το στόμα, πεσμένη ακόμα μπρούμυτα στο σκάμμα. Χοντρά δάκρυα έτρεχαν από τα γουρλωτά μάτια της Χρυσόφαρο. Θα πρέπει να είναι αλμυρά, σκέφτηκε η Μάνγιο. Για ένα κορίτσι που μένει τόσο κοντά στον ωκεανό, τα δάκρυα κι ο ιδρώτας θα πρέπει να είναι παραπάνω αλμυρά, σκέφτηκε η Μάνγιο.

«Τί έγινε;»

«Περιμένω τον αδελφό μου», απάντησε κοφτά η Χρυσόφαρο. Κι όσο σκούπιζε τα δάκρυά της, όλο και καινούργια της έρχονταν. Κλαίγοντας με λυγμούς, πρόσθεσε: «Ακόμα δεν έχει έρθει από τη Σιβηρία».

«Σιβηρία;»

«Εκτοπισμένος εκεί. Ανησυχώ γιατί είναι ωραίος σαν κορίτσι. Τα αγόρια που είναι ωραία σαν τα κορίτσια, ξέρεις, είναι αδύναμα σαν τα κορίτσια. Δεν μπορούν να βάλουν τα φουριζόντε κιμονό τους, οπότε δεν είναι άξια για τίποτα. Ο αδελφός μου είναι αδύναμος, δεν μπορούσε ούτε σε βάρκα για φάρεμα τόνου να μπει. Με το που έμπαινε, τον έπιανε αμέσως ναυτία κι άρχιζε να ξερονάει παντού. Μόνο μια φορά κατάφερε να μπει σε ένα σκαφάκι που είχε βγει για καλαμάρια, αλλά όλο το πλήρωμα τον πήρε στο φιλό, τον φώναζαν «κακόμοιρο καλαμαράκι», κι αυτός δεν κατόρθωσε να ψαρέψει ούτε ένα. Σκέφτομαι ότι ένα αγόρι που είναι σαν κορίτσι δεν θα τα καταφέρει στην Σιβηρία, ε;» πήρε μονότερμα η Χρυσόψαρο την Μάνγιο και σκούπισε άλλη μια φορά τα δάκρυά της.

Το 1953, οκτώ χρόνια είχαν ήδη περάσει από το τέλος του πολέμου, κι όσοι ήταν να γυρίσουν στην πατρίδα τους γύρισαν, εκείνοι που ήταν να μην έρθουν δεν ήρθαν, κι αυτοί που είχαν επιβιώσει είχαν ξεκινήσει μια καινούργια ζωή. Στρατιώτες και πολίτες, όλοι μαζί μιλάμε για πάνω από έξι εκατομμύρια ανθρώπους σε μια πορεία πολλών χρόνων, επέστρεψαν σπίτια τους από την ηπειρωτική Κίνα, από τα νησιά του νότου και από την Σιβηρία. Οι μαύροι ναυτεργάτες και οι κόκκινοι εργάτες της χαλυβουργίας είχαν ανάμεσά τους και επαναπατρισθέντες αλλά και απόστρατους.

Η Μάνγιο πλησίασε ήρεμα την Χρυσόψαρο που έκλαιγε με λυγμούς.

«Τον θυμάσαι τον αδελφό σου; Θέλω να πω, ότι ήσουν πολύ μικρή όταν εκείνος πήγε στον πόλεμο, δεν ήσουν;»

«Τον είδα σε μια φωτογραφία. Και η μαμά μου κι ο μπαμπάς μου αυτό λένε. Και άμα ο αδελφός μου δεν γυρίσει, τότε είμαι εγώ η κληρονόμος».

«Δεν είναι καλό αυτό;»

«Δεν είναι». Η Χρυσόφαρο σκούπισε τα δάκρυά της. «Είδα τον αδελφό μου σε μια φωτογραφία. Θέλω αυτόν τον ωραίο αδελφό να γυρίσει σπίτι. Αυτό θέλω».

Μια ριπή υγρού αγέρα ήρθε από τη Θάλασσα της Ιαπωνίας. Το χιόνι που έπεφτε κι όλο έπεφτε έμοιαζε να το ρουφάει το γκριζό στόμα της θάλασσας και να το εξαφανίζει. Και τα κύματα πήγαιναν κι έρχονταν.

Για στάσου ένα λεπτό, συλλογίστηκε η Μάνγιο. Γίνονται οι απόστρατοι να γυρίσουν στην πατρίδα από τον ωκεανό; Δεν έρχονται από τη στεριά; Από εκεί, από την άλλη πλευρά της οροσειράς Τσουγκόκου, περνάνε από όλες τις χαλύβδινες γέφυρες που ενώνουν τις κοιλάδες μεταξύ τους, κι όλα αυτά με το τρένο που φτάνει κάθε μέρα στον σταθμό Νταϊμπενιμιντόρι. Κάποιες φορές, όταν κάποιος είναι στο τσακ να ξεχάσει αυτόν που καιρό είναι μακριά, ένας απόστρατος εμφανίζεται ξαφνικά από το πουθενά στον σταθμό.

Αλλά η Χρυσόφαρο συνέχισε να κοιτάζει τη θάλασσα κι έτσι η Μάνγιο πήγε και στάθηκε αμίλητη δίπλα της, χαζεύοντας κι αυτή τα κύματα. Φοβόταν τόσο πολύ την Χρυσόφαρο που ποτέ δεν είχε τολμήσει να πλησιάσει τόσο κοντά στην ακτή, αν και λαχταρούσε τόσο πολύ να βρεθεί εκεί γιατί της άρεσε πολύ αυτή η περιοχή. Το σπουδαιότερο, όμως, ήταν ότι εκεί κάτω, κοντά στον προβλήτα, μακριά από οτιδήποτε ήταν ψηλό, η Μάνγιο ποτέ δεν έβλεπε οράματα. Εδώ ηρεμούσε. Είχε παντελώς ξεχάσει την Χρυσόφαρο που έκλαιγε δίπλα της κι η τελευταία γύρισε και την αγριοκοίταξε με στεγνά τώρα πια τα μάτια της.

«Δεν φοβάσαι;» είπε και τράβηξε τα μέχρι τη μέση της, μακριά μαλλιά της Μάνγιο.

«Αχού! Δεν φοβάμαι. Φόβισέ με!»

«Αδέσποτη!»

«Είπα αχού!»

«Δεν έχεις ούτε καν έναν αδελφό. Θα με ζηλεύεις ε;»

«Δεν ζηλεύω τίποτα. Έχω αρκετά».

Μόλις το είπε, δεν είχε ιδέα τι είχε –και μάλιστα αρκετά, αλλά η Μάνγιο ποτέ δεν επιθύμησε κάτι όπως το εννοούμε οι υπόλοιποι. Το νεαρό ζευγάρι, της είχε προσφέρει όλα όσα εκείνη χρειαζόταν κι εκείνη είχε δει υπερβολικά πολλά οράματα για να θέλει πολυτέλειες ή να έχει επιθυμίες για επίγεια αγαθά. Οι ξωτάρηδες, η πραγματική της οικογένεια, την είχαν εγκαταλείψει και μολονότι μπορεί να ήταν φτωχή τώρα με την καινούργια της οικογένεια, εκείνη ένιωθε ότι τα είχε όλα.

«Δεν έχεις τίποτα. Και τα μαλλιά σου είναι τόσο πολύ μαύρα. Γιατί δεν τα σηκώνεις επάνω να είσαι πιο όμορφη; Αφού δεν έχεις φυσική ομορφιά».

«Δεν θέλω να είμαι όμορφη κι άλλα τέτοια».

«Όλο λόγια είσαι. Τα κορίτσια θέλουν να είναι όμορφα. Θέλουν να φοράνε φουριζόντε».

«Αλλά...Μου αρέσει να είμαι έτσι», της απάντησε ήρεμα η Μάνγιο κι η Χρυσόφαρο την κοίταξε με το στόμα ανοιχτό. Τίναξε το κεφάλι της πίσω και τα ατέλειωτα χρυσοστόλιστα τσιμπιδάκια που είχε πιασμένα στο κεφάλι της άστραψαν. Και μετά η Χρυσόφαρο σηκωσε το χέρι της και τράβηξε δυνατά τα μαύρα και γυαλιστερά μαλλιά της Μάνγιο.

Η Χρυσόφαρο ξερίζωσε τουλάχιστον μια τούφα μαλλιά από το κεφάλι της Μάνγιο Χαμογελούσε ευχαριστημένη. Το ένα από τα μπροστινά της δόντια της είχε πέσει. Η Μάνγιο έβαλε και τα δυο της χέρια στο πονεμένο της κεφάλι και έφυγε τρέχοντας με όλη της τη δύναμη από το πάρκο –πώς δεν έπεσε πάλι;

«Είσαι φτωχιά!» ξελαρυγγιάστηκε να φωνάζει η Χρυσόφαρο, με τα μανίκια από το κατάμαυρο κιμονό της ν' ανεμίζουν. «Αδέσποτο γατί! Βάρβαρη! Να φοφήσεις!»

Οι τρομακτικές προσβολές τυλίχτηκαν γύρω από την Μάνγιο όπως το φίδι.

Κι αυτό ήταν το δεύτερο περιστατικό που θυμόταν η Μάνγιο εκείνον τον χειμώνα που ήταν δέκα χρόνων.

Το τρίτο περιστατικό ήταν η Εμπίζου. Συνέβη τον ίδιο χειμώνα, όταν το χιόνι άρχισε να λιώνει.

Το σχολείο είχε κλείσει για άνοιξη και τα παιδιά, είτε ήταν απασχολημένα με αγγαρείες μέσα στα σπίτια τους είτε έπαιζαν μεταξύ τους στην πόλη. Το νεαρό ζευγάρι που ανέθρεψε την Μάνγιο, την είχε πάντα απασχολημένη. Ο σύζυγος, κάθε βράδυ, γύριζε κατάμαυρος από τα χυτήρια σιδήρου. Η σύζυγος έπλενε όλη την ημέρα, έφερνε νερό από το κοινόχρηστο πηγάδι και φύτευε σπόρους λαχανικών στην αυλή. Η Μάνγιο τους αγαπούσε τόσο πολύ που τις ημέρες που δεν είχε τίποτα να κάνει καθόταν στη βεράντα και χάζευε τη μητέρα της που έκανε δουλειές ή τη βοηθούσε με τα μικρότερα αδέρφια της που ήταν τα πραγματικά παιδιά του ζευγαριού.

Η μητέρα της ήταν τόσο απασχολημένη, δεν έδινε και πολλή σημασία στα παιδιά, αλλά τότε-τότε, όταν βρισκόταν δίπλα στην Μάνγιο έβγαζε από την ποδιά της έναν ξηρό καρπό και τον έχωνε στο στόμα της μικρής. «Νόστιμο;» και της χαμογελούσε, ενώ η Μάνγιο μασούλούσε και της ένευε καταφατικά. Αμέσως μετά η μητέρα της έφευγε για κάποια δουλειά κι εξαφανιζόταν.

Μια τέτοια μέρα ήταν, μια μέρα σαν όλες τις άλλες.

Μόλις μπήκε στο σπίτι της, είδε ένα μαύρο αυτοκίνητο να κατηφορίζει στον δρόμο. Η Μάνγιο ήξερε ότι ήταν το αυτοκίνητο που μετέφερε τους σπουδαίους ανθρώπους

από το Τακάμι. Και πάνω που είχε αρχίσει να πηγαίνει προς τα εκεί, ένας δυνατός, σαν έκρηξη, θόρυβος ακούστηκε.

Μένοντας στη σκιά του σπιτιού της είδε ότι το αυτοκίνητο είχε σταματήσει, το καπό ήταν σηκωμένο και καπνός έβγαινε από μέσα του. Ο ένστολος οδηγός κατέβηκε γρήγορα από το αυτοκίνητο και βάλθηκε να δει τι συνέβαινε.

Η Μάνγιο γύρισε το κεφάλι της και κοίταξε. Ενώ κανονικά ο δρόμος θα έπρεπε να ήταν γεμάτος από τις οικογένειες των εργατών –ήταν νωρίς το απόγευμα– λες και κάποιος είχε πει ένα ξόρκι και δεν βρισκόταν ψυχή στον δρόμο. Και ξαφνικά η πίσω πόρτα του αυτοκινήτου άνοιξε διάπλατα. Κι ένα φάντασμα που η μικρή δεν είχε ξαναδεί, κατέβηκε.

Μια μικροκαμωμένη, σαφώς τροφαντή γυναίκα. Το δέρμα της ήταν κατάλευκο σαν του χιονιού, το πρόσωπό της ολοστρόγγυλο, πιο στρογγυλό ούτε με διαβήτη δεν γινόταν. Τα μάτια της λεπτά σαν δυο κλωστές, λέπταιναν κι άλλο επειδή τα μάγουλά της ήταν στρουμπουλά. Είναι ίδια η θεά Εμπίζου, σκέφτηκε η Μάνγιο. Φορούσε ένα απλό αλλά πολύ φίνο κιμονό και στα μικροσκοπικά της πόδια φορούσε τα παραδοσιακά σανδάλια ζόρι, μικρούλια σαν κούκλας, σε κόκκινο και μαύρο καρό. Τα μαύρα της μαλλιά ήταν σηκωμένα ψηλά και στερεωμένα με ένα απλό, από λάκα, χτενάκι. Πρέπει να ήταν γύρω στα σαράντα.

Ένα όραμα του θεού της τύχης, σκέφτηκε η Μάνγιο. Μια θηλυκή Εμπίζου. Ποτέ δεν της πέρασε από το μυαλό πως μια γυναίκα με τέτοια αστεία όψη θα μπορούσε να ήταν ανθρώπινη. Η κυρία Εμπίζου σκαρφάλωσε στον δρόμο και χωρίς τον παραμικρό δισταγμό ήρθε και στά-

θηκε μπροστά στην Μάνγιο που βρισκόταν ακόμα μέσα στις σκιές.

Η πρώτη αντίδραση της Μάνγιο ήταν να το βάλει στα πόδια.

Και δεν υπήρχε περίπτωση μια μεσήλικη γυναίκα και μάλιστα χοντρή σαν μπαλόνη να πιάσει ένα σβέλτο, δεκάχρονο παιδί. Η κυρία Εμπίζου άρχισε να τρέχει πίσω από τη σβέλτη Μάνγιο, αλλά πολύ γρήγορα τα παράτησε γιατί λαχάνιασε και κουράστηκε. Κι άρχισε να τη φωνάζει με μια φωνή που πολύ έμοιαζε με το μαλλί της γριάς. Τόσο γλυκιά ήταν.

«Ει! Μικρό βουνίσιο κορίτσι που πριν ήσουν εδώ! Έλα εδώ, Έλα!»

Εκείνη τη στιγμή, η Μάνγιο κρυβόταν σαν αδέσποτη γάτα πίσω από τους θάμνους, στο πέμπτο σπίτι προς τα πάνω. Η κυρία Εμπίζου, έτρεξε προς τα εκεί, τα μανίκια του κιμονό της τα έπαιρνε ο αέρας. «Κοριτσάκι! Κοριτσάκι!» φώναζε.

Η Μάνγιο κρατούσε και την ανάσα της.

Η κυρία Εμπίζου πέρασε ακριβώς μπροστά από τον θάμνο που κρυβόταν η μικρή, κι η τελευταία είδε να αστράφτουν από πολύ κοντά τα πανέμορφα κόκκινα και μαύρα καρό ζόρι σανδάλια της.

«Κοριτσάκι! Κοριτσάκι!»

Κι εκεί που η φωνή απομακρυνόταν, εκεί πάλι ακουγόταν πολύ κοντά. Τα μικρά βήματα. Πώς είναι δυνατόν να είναι τόσο παχιά κι όμως να είναι τόσο αθόρυβη όταν περπατάει; Τα πανέμορφα ζόρι επέστρεφαν και ξαφνικά ένα μεγάλο πρόσωπο με σάρκα και οστά εμφανίστηκε μπροστά στη σοκαρισμένη Μάνγιο που εξακολουθούσε να είναι κρυμμένη πίσω από τον χαμηλό θάμνο με τον ήλιο να την έχει ζαλίζει.

Έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

«Πωπωπώ!» Η κυρία Εμπίζου γέλασε χαρούμενη.
«Ωστε εδώ κρυβόσουν».

«Οπτασία! Φύγει!»

«Οπτασία; Έτσι σε λένε;» Η κυρία Εμπίζου έβγαλε ένα μαντίλι από το μανίκι του κιμονό της και σκούπισε τον ιδρώτα της που έμοιαζε με σταγόνες σησαμελαίου.
«Είμαι η Τάτσου».

«Τάτσου;»

Μήπως τελικά δεν είναι όραμα, μήπως είναι αληθινός άνθρωπος, πέρασε ξαφνικά η ιδέα από το μυαλό της Μάνγιο. Της ήταν δύσκολο να πιστέψει πώς μπορούσε κάποιος να είναι χοντρός αυτούς τους καιρούς, που υπήρχε μεγάλη έλλειψη, αλλά κι από την άλλη δεν ένιωθε εκείνο το συγκεκριμένο συναίσθημα που είχε στα οράματά της, μια ανατριχίλα, ένα παγωμένο αγέρι. Τίποτα από αυτά δεν ένιωθε. Η χοντρή, λευκή γυναίκα σκούπισε πάλι τον ιδρώτα της. Και πάλι, και πάλι και πάλι το σησαμέλαιο εξακολουθούσε να εμφανίζεται. Η Μάνγιο τελικά βγήκε από τον θάμνο.

Και η Τάτσου βάλθηκε να την ξεσκονίζει και να της βγάξει τα μυγάκια που είχαν κολλήσει πάνω της όσο ήταν κρυμμένη. Μετά γονάτισε και κοίταξε στα μάτια την Μάνγιο.

«Κοριτσάκι, είμαι η Τάτσου Ακακουτσίμπα», της είπε γλυκά.

«Αχ-καχ-κοο-τσι-μπαχ;» ρώτησε η Μάνγιο. Εκείνη τη στιγμή δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι συζητούσαν. Και μετά το στόμα της άνοιξε και κοίταξε τον ουρανό.

Είδε όλα τα εργατικά καταλύματα, χτισμένα κλιμακωτά, και μετά είδε το πιο πάνω από τα πιο πάνω. Το αρχοντικό υψωνόταν πάνω από τον πηχτό μαύρο καπνό

για άλλη μια φορά, ένα βαθύ κόκκινο χρώμα σαν τα φύλλα λίγο πριν σαπίσουν. Κόκκινες πύλες, οι πύλες του ουρανού.

Άνθρωποι από έναν άλλον κόσμο.

Ήταν λογικό. Αν αυτή η γυναίκα ερχόταν από τον ουρανό, δεν ήταν περίεργο που εκεί υπήρχε τόσο πολύ φαγητό. Άρα γι' αυτό και ήταν χοντρή, ακόμα και σε τέτοιους καιρούς.

«Κόκκινο ψηλό».

«Τί είναι αυτό;»

Η Μάνγιο σάστισε, δεν ήξερε τι να απαντήσει. Και μετά, με την αθωότητα που διακρίνει τα παιδιά, βάλθηκε να της εξηγεί την κατάσταση –για τους χωρικούς, για τους εργαζόμενους στη Χαλυβουργία Ακακουσίμπα και τους ναυτεργάτες Κουρομπίσι που ήταν ψηλά και χαμηλά και τα παιδιά τους που οι γονείς τους δούλευαν εκεί και τα μαύρα παιδιά που δεν τα πήγαιναν καλά μαζί τους– όλα ιδωμένα μέσα από τα μάτια ενός παιδιού.

«Θεέ μου, δηλαδή, η μικρή Κουρομπίσι σε παρενοχλεί;»

«Αχά. Είναι δαίμονας».

«Πωπώ. Αυτό το κορίτσι είναι σίγουρα κακό».

Ακόμα κι οι λέξεις από αυτό το πρόσωπο από ψηλά, την Τάτσου Ακακουσίμπα, ήταν διαφορετικές από τις λέξεις που χρησιμοποιούσαν οι άλλοι κάτω. Ο τρόπος ομιλίας της ήταν κομψός, αινιγματικός. Η Μάνγιο άρχισε να νιώθει άβολα. Το αυτοκίνητο εξακολουθούσε να βγάζει καπνό στον κεντρικό δρόμο, κι η Τάτσου με σερνάμενα πόδια άρχισε να κατηφορίζει με την Μάνγιο να τη συνοδεύει και όταν έφτασαν στην καφετέρια –λίγο πιο κάτω– την κέρασε το περίφημο αφρώδες τσάι από ρύζι μπουκουπούκου κι ένα γλυκό γιοκάν με κάστανο.

«Σου αρέσει το τσάι μπουκουπούκου;»

«Αχά».

Το τσάι μπουκουπούκου ήταν εισαγόμενο προϊόν στην επαρχία του Σανίν. Πάνω σε καραμελωμένη ζάχαρη έριχνες τα φασόλια γκοσικιμάμε που ήταν ζαχαρωτά κι όλα αυτά σε ένα φλιτζάνι με τσάι. Ανακάτευες καλά μέχρι να κάνει πλούσιο αφρό. Έπινες το τσάι και με μια οδοντογλυφίδα, έβγαζες τα φασόλια.

Η Μάνγιο έπινε τότε τσάι και τότε έτρωγε από το κέικ της. Η Τάτσου Ακακουσίμπα την κοιτούσε και χαμογελούσε.

«Ξέρεις, όταν άρχισε το αυτοκίνητο να βγάζει καπνούς από το καπό, εγώ το εξέλαβα σαν ένα σημάδι. Για να μην σου πω, ότι ποτέ δεν είχε σταματήσει σ' εκείνο τον λόφο».

«Ένα σημάδι;»

«Ακριβώς. Και εσύ εμφανίστηκες έξω από το αυτοκίνητο. Άκουσα ότι οι ξωτάρηδες άφησαν ένα παιδί στο Μπενιμιντόρι και υποθέτω ότι είσαι εσύ. Εσύ πρέπει να είσαι, γιατί έχεις σκούρα επιδερμίδα όπως οι ξωτάρηδες. Το ήξερα από την πρώτη στιγμή ότι ήσουν εσύ».

«...»

«Είμαι η κόρη ενός κλάδου της οικογένειας Ακακουσίμπα και είμαι παντρεμένη με τον μεγαλύτερο γιου της βασικής οικογένειας, της Γιασουγιούκι. Μένω στο αρχοντικό που μου έδειξες νωρίτερα».

«...»

Η γυναίκα των Ακακουσίμπα, ο άνθρωπος των ουρανών που ούτε το αετίσιο βλέμμα της Μάνγιο δεν είχε καταφέρει να δει, έγειρε το ολοστρόγγυλο και παχουλό πρόσωπό της προς την Μάνγιο και την κοίταξε.

«Ξέρεις το Γιαμάτα νο Οροσί;»

Η Μάνγιο ένευσε σιωπηλά.

Το Γιαμάτα νο Οροτσι ήταν ένα μυθικό πλάσμα στην επαρχία του Σανίν, από την γιαπωνέζικη μυθολογία. Ένα πελώριο φίδι, τόσο τεράστιο που καθόταν πάνω σε οκτώ λόφους, είχε οκτώ κεφάλια και οκτώ ουρές, τα μάτια του ήταν κόκκινα σαν τα χειμωνιάτικα κεράσια, στο κορμί του φύτρωναν πεύκα ολόκληρα και τέλος πάντων, το είχε σκοτώσει ο θεός Σουζανό'ο. Ναι, αλλά για ποιόν λόγο έπιασε αυτήν την κουβέντα η κυρία Ακακουτσιμπα;

Η κυρία κοίταξε την Μάνγιο που έπινε το τσάι της και δεν είπε τίποτα άλλο. Μετά, με σιγανή φωνή, τη ρώτησε:

«Πώς σε φωνάζουν;»

«Μάνγιο».

«Και το επίθετο σου;»

Η Μάνγιο δεν είχε επίθετο, αλλά το επίθετο του ζευγαριού που την είχε αναλάβει ήταν Τάντα, οπότε της είπε αυτό. Η κυρία κούνησε το κεφάλι. Όταν η Μάνγιο τέλειωσε το τσάι της, μαζί με την Εμπίζου πήραν τον δρόμο της επιστροφής προς τον λόφο. Το μαύρο αυτοκίνητο μάλλον είχε φτιαχτεί.

Την ώρα που η κυρία ετοιμαζόταν να μπει στο αυτοκίνητο, σταμάτησε.

«Μάνγιο Τάντα, όταν μεγαλώσεις θα παντρευτείς τον γιό μου. Σου αρέσει αυτό που σου λέω;»

«Χμ...Αχά...»

Η Μάνγιο έμεινε άφωνη κι η πόρτα του αυτοκινήτου έκλεισε δυνατά. Δεν μπορούσε να δει τίποτα πίσω από τα μαύρα του τζάμια. Κι όπως το αυτοκίνητο έτρεχε στον κεντρικό δρόμο, λες και το ξόρκι λύθηκε κι οι άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους.

Λίγο μετά από αυτό το γεγονός, ο θρύλος ακόμη και σε αυτό το χωριό άρχισε να μην ακούγεται τόσο, ήταν

πια ένα ξεχασμένο απομεινάρι της μοντέρνας εποχής, και το μυστήριο που τα κάλυπτε όλα άρχισε κι αυτό να ξεθυμαίνει. Κι ενώ οι τεράστιες δυτικές υφικάμινι και οι μεγάλες βιομηχανίες έστελναν μια για πάντα στην άκρη τα χαλυβουργεία με το σύστημα τατάρα, σε κάθε νοικοκυριό έμπαιναν τα τρία πιο χρήσιμα, δυτικά κι αυτά, πράγματα: Τηλεόραση, πλυντήριο ρούχων και ψυγείο. Η τηλεόραση δημιούργησε τον μοντέρνο πολιτισμό, με αποτέλεσμα τα χωρίς ρυμοτομία γιαπωνέζικα νησιά να συρρικνωθούν εν ριπή οφθαλμού και να γίνει εμφανές ότι η εθνική κουλτούρα θα μπορούσε να γίνει κτήμα καθενός. Στο τέλος, αυτό το μικρό χωριό στα δυτικά του νομού Τοτόρι ήταν εντελώς αδιάφορο.

Αυτή η περιοχή εξακολουθούσε να παραμένει ένα μικρό νησί που δεν το έπιανε η διαρκώς εξαπλωνόμενη κουλτούρα, ένα μέρος όπου οι θρύλοι θα διαρκούσαν ακόμα και δέκα χρόνια μετά τη λήξη του πολέμου. Κι άλλα δέκα χρόνια μετά, οι ξωτάρηδες θα χάνονταν μέσα στα βουνά.

Εξαιτίας του χαρίσματος της, η Μάνγιο θυμόταν πολύ καλά την ημέρα που συνάντησε την Τάτσου. Και πάνω στην κορυφή του Μπενιμιντόρι, στον νομό Τοτόρι, ένα χωριό εξακολουθούσε τη διαδικασία εκσυγχρονισμού, και το αρχοντικό των Ακακουσίμπα, το θρυλικό αρχοντικό, συνέχιζε να γέρνει ελαφρώς και να βασιλεύει. Όπως έκανε ανέκαθεν.